

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

NOČNÍ MŮRY!

~ SPÁNKOVÝ ~
ELIXÍR

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Noční můry! Spánkový elixír

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jason Segel, Kirsten Miller
Noční můry! – Spánkový elixír – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

NOČNÍ MŮRY!

~ SPÁNKOVÝ ~
ELIXÍR

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

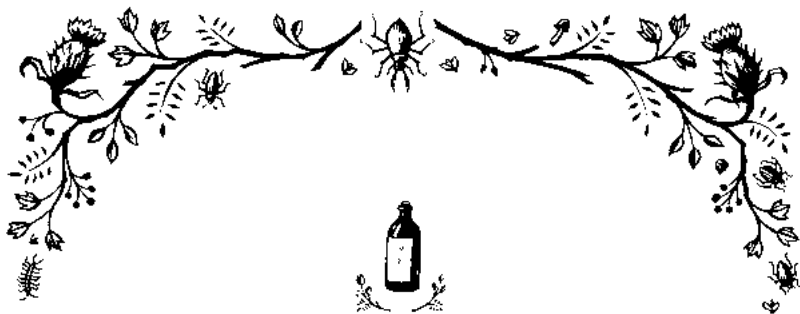
NOČNÍ MŮRY!
~ SPÁNKOVÝ ~
ELIXÍR

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Věnováno paní
Patricii Berneové

PROLOG

Bylo půl jedenácté večer a ve středu městečka Orvillské Vodopády už svítila jen okna redakce místních novin. Za nimi seděla u pracovního stolu mladá žena jménem Josephine a ještě pořád pilně pracovala.

Každou chvíli mohutně zívla. Víčka jí zoufale padala, ale Josephine se spánku bránila zuby nehty. Bála se usnout. Zpočátku si myslela, že je jediná, ale teď už věděla, že v tom není sama.

Městečko sužovala epidemie nočních můr. Lidé z Orvillských Vodopádů tvrdili, že se každé ráno probouzejí s hrůzou a nemůžou se jí zbavit. Jeden z re-

portérů novin o tom dokonce napsal článek a Josephine k němu právě kreslila ilustraci. Byl na ní pár očí číhajících ve tmě. Přesně takové chladné, nelítostné oči Josephine pronásledovaly, jakmile začala klimbat.

Vybarvovala právě inkoustem temné stíny, když se rozezněl zvonek nade dveřmi kanceláře. Josephine vyskočila od stolu, až převrhla hrnek s kávou. Dala by krk na to, že zamkla, ale přes hlasitě bušící srdce jasně slyšela kroky na prkenné podlaze.

Popadla tu nejostřejší věc na stole – otvírač na dopisy – a vydala se to prozkoumat. U přepážky vpředu stál podivný mužík.

„Dobrý večer, slečno,“ pozdravil ji s jakýmsi zvláštním přízvukem. „Omlouvám se, jestli jsem vás vylekal.“

Netváří se moc omluvně, pomyslela si. Vypadal spíš namyšleně. Tenké rty se roztáhly do úsměvu a odhalily šeredné zuby.

„Kancelář je zavřená,“ oznámila mu Josephine přísně. „Budete muset přijít zítra.“

„Jistě,“ odpověděl muž a uklonil se.

Když se otáčel ke dveřím, všimla si, že ve tmě za ním někdo stojí. Dívenka. Josephine si vzpomněla na svou

milovanou neteř, která nebyla o moc starší, a hned zalitovala, že návštěvníky tak zhurta odbyla.

„Pane?“ zavolala. „Promiňte. Potřeboval jste něco?“

Otočil se zpátky a Josephine zas uviděla ten protivný úsměv.

„Rád bych si dal do vašich novin inzerát. Tento týden otvírám na Hlavní ulici nový obchod.“

Kvůli holčičce se Josephine přinutila mluvit o něco přátelštěji. „No tak to jste narazil na tu pravou. Kreslím do novin karikatury a píšu sloupky rad – a k tomu mám na starosti veškerou inzerci.“

„Skvěle,“ zaradoval se muž. „Tak to jste vážně přesně ten, koho jsem hledal.“

Vytáhl z kapsy list papíru a přisunul jí ho po pultu. „Tenhle inzerát si chci nechat vytisknout.“

*Pijte Spánkový elixír
a rozlučte se s nočními můrami*

*K dostání v krámku Spánek už dnes
Hlavní ulice, Orvillské Vodopády*

„No, to je... pěkně srozumitelné.“ Josephine měla co dělat, aby nedala najevo, co si o tom myslí. „Ale třeba společně vymyslíme něco trochu *chytlavějšího*.“

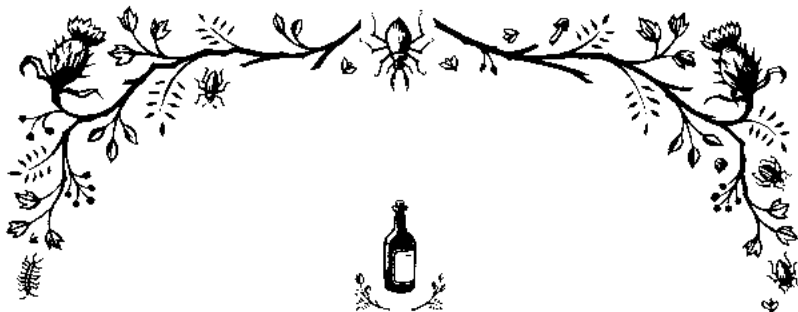
Úsměv se muži rozlezl po tváři ještě víc. „Ale ne, ujišťuju vás, že je to dostatečně... *chytlavé* tak, jak to je.“ Následoval divný smích a rozezněl se, až to bylo nepříjemné. Pak se muž obrátil k dívence a najednou zmlkl. Po rozpačité chvílce ticha se ozvala Josephine.

„Takže ta vaše medicína funguje?“

„Samozřejmě,“ potvrdil chlapík. „Spokojenost zaručena.“

„To bych ji měla taky vyzkoušet,“ zauvažovala Josephine a zívla. Po pravdě, zkusila by cokoli, jen aby se zlých snů zbavila.

„No když jste byla tak laskavá...“ Muž sáhl do kapsy kabátu a vytáhl drobnou safírově modrou lahvičku. „Co byste řekla na vzoreček na účet podniku?“

☞ PRVNÍ KAPITOLA ☞

ZOMBIE Z ORVILLSKÝCH VODOPÁDŮ

Poslouchej, Charlie, včera v noci jsem měl úplně šílený sen,“ řekl Alfie Bluenthal. „Mám ti o tom vyprávět?“

Normálně by Charlie Laird odpověděl pevným *Ne*. Za posledních pár měsíců si vyslechl stovky Alfieho snů. Obvykle v nich vystupoval Albert Einstein, Neil deGrasse Tyson nebo místní televizní rosnička a všechny byly nekonečné. Být to noční můry, vyslechl by si je moc rád. Ty byly jeho specialita, na tohle téma se považoval za odborníka. Ale neznal nic otravnějšího než *dobré* sny někoho jiného. Leda kapustu.

Jenže Charlie měl zrovna velkorysou náladu. Byl první horký den letních prázdnin a s Alfiem se povalovali na lavičce před cukrárnou v Cypřišovém Potoce. Charlie si pomalu cpal do žaludku třípatrový kornout zmrzliny – rumové s hrozkami, mátové s čokoládovými kousky a žvýkačkové.

Měl před sebou celou hodinu volna, než se bude muset vrátit ke své letní brigádě, a připadal si jako zosobněná spokojenost.

„Proč ne,“ řekl Alfiemu. „Poslechnu si to.“

Alfie spustil. Charlie se pohodlně uvelebil na lavičce a putoval pohledem přes střechu železářství na druhé straně ulice – a pak nahoru až k zvláštní fialové usedlosti, která se tyčila na vršku nad městem. Purpurová barva z jejích zdí zářila, jako by dělníci zrovna dokončili nový nátěr. Z vršku domu vyrůstala k obloze osmiúhelníková věž. Jedno z oken měla otevřené a ve větru poletoval drak v podobě pterodaktyla. Ruka, která držela provázek, patřila Charlieho malému bráškovi Jackovi. A ten divný fialový zámeček byl jejich domov.

Charlie poslouchal Alfieho drmolení a bavil se tím, že chytal jazykem kapky zmrzliny, těsně než se dosta-

ly k okraji kornoutu. Alfieho sen mu šel jedním uchem tam a druhým ven. V hlavě mu uvízlo jenom pár slov: *kumulonimbus, El Niño, horká vlna, oblast vysokého tlaku vzduchu.*

Zrovna když si Charlie hodil do pusy poslední kousek kornoutu, dospěl Alfieho sen konečně ke konci.

„Tak co to podle tebe znamená?“ chtěl vědět kamarád.

„To samý jako všechny sny, cos měl v posledních třech měsících,“ zahučel Charlie s plnou pusou oplatky. „Znamená to, že jsi cvok do rosničky ze zpráv na Čtvrtým kanálu.“

„Je to *meteoroložka*,“ opravil ho Alfie. Očividně se ho dotklo, že se jeho impozantní sen smrškl na jedinou větu. „A má jméno, abys věděl.“

„Bouřlivá Obloha není jméno,“ namítl Charlie.

„Jak můžeš takovou věc říct?“ nafoukl se Alfie. Láska mu proměnila kdysi brilantní mozek na kaši. „Chceš tvrdit, že si slečna Bouřlivá to jméno jen tak vymyslela? Chtěl bych vidět, jak to vysvětluješ panu a paní Bouřlivým!“

Charlie přemýšlel, jak mu to citlivě vysvětlit, ale v tu chvíli ho upoutalo něco jiného. Naproti přes ulici bou-

chly dveře auta a z otřískaného černého SUV vylezl od pohledu podivný člověk. Zpod kapoty vozu stoupal kouř a několik oken bylo rozbitých. Ten vysoký muž s rozčuchanými tmavými vlasy, v tričku s límečkem a v džínsech by se klidně mohl vydávat za normálního tátu odněkud z předměstí, ale něco s ním bylo od pohledu špatně. Šoural se s hlavou nakloněnou na stranu, jako by mu ležela na rameni. Šoupal nohama po chodníku a podrážky plastových pantoflí se skoro neodlepily od země. Charlie sice seděl dost daleko a nebyl si úplně jistý, ale byl by přísahal, že ten chlap má zavřené oči.

Štouchl do Alfieho. „Koukni se. Máš na to nějakou diagnózu?“

Alfie si narovnal mohutné černé brýle a změřil si pohledem chlapíka na

druhé straně ulice. „Hmm. Tak se podívejme. Ztuhlé končetiny. Šouravý krok. Otřesný výpadek osobní hygieny. A vypadá to na bolestivou svalovou křeč v krku. Celkem vzato by to mohl být živý mrtvý.“

Charlie se na kraji lavičky napřímil. Takové rozčilení ho nepřepadlo už celé měsíce. „Myslíš, že by to mohl být *zombík*?“

Alfie se uchechtl a olízl kornout zmrzliny. „Dělám si srandu. Jak by to mohl být zombík? Brána do podsvěta je zavřená.“ Sotva to dořekl, vytratil se mu úsměv z tváře. Pomalu se obrátil k Charliemu. „Je pořád zavřená, že jo?“ málem zašeptal.

„Jasně že je,“ ujistil ho Charlie. „Proč by nebyla?“

Neuklidnilo to ani jednoho. Oba zmlkli a nasměřovali pohled k domu na kopci.

Fialový zámeček, ve kterém Charlie žil, se nepodobal jiným domům v Cypřišovém Potoce. Zatímco zbytek městečka byl rozkošný jako košík štěňat, usedlost připomínala spíš obrovského draka, hřadujícího na vrcholku skály.

Usadila se tam ještě dřív, než byl Cypřišový Potok založen, a její obyvatelé od té doby shlíželi na městečko.

Vystavěl ji muž jménem Silas DeChant, prapradědeček Charlieho nevlastní mámy Charlotte. Uplynulých sto padesát let v zámečku vždycky sídlil některý z potomků rodiny DeChantových. Jeho povinností bylo chránit svět před hrozným tajemstvím domu.

To tajemství se skrývalo v malé osmiboké místnosti ve věži. Hrstka vyvolených, kteří o něm věděli, mu říkala brána. Šlo o průchod mezi bdělým světem a krajinou nočních mūr. Naštěstí se o něm doslechl málokdo. Většina lidí navštěvovala podsvět jenom ve spánku a děsivá stvoření, která tam žila, neměla ve světě lidí co dělat.

Jenže brána se už dvakrát nešťastnou náhodou otevřela. Noční mūry se proplížily do Cypřišového Potoka a málem to skončilo hrozným malérem. Kdyby se brána ještě někdy otevřela a noční mūry pronikly do skutečného světa, museli by je strážci brány pochytat a dostat zpátky na druhou stranu. Skoro dvě stě let měl tuto povinnost na starosti jediný člověk. Teď poprvé měla brána tři strážce, obyvatele fialového zámku. Charlie Laird byl jeden z nich.

Z lavičky před cukrárnou se Charlie s Alfiem dívali, jak se živá mrtvola vedrala do dveří železářství naproti přes ulici.

„Měl bych zjistit, co se děje,“ povzdechl si Charlie, kterému teď srdce prudce bušilo.

„Jdu s tebou.“ Alfie si nacpal zbytek kornoutu do pusy a hodil ubrousek do koše.

Když došli k výkladu železářství, muž právě položil bankovku na pult a s plnou náručí plechovek barvy se začal štrachat ke dveřím.

„Hej, pane, tady máte zpátky!“ zavolal prodavač, ale to už se dveře otevřely a muž se vyšoural na chodník, jako by ho neslyšel.

Teď ten podivín mířil k chlapcům. Jak se tak blížil, Charlie si všiml, že má oči otevřené jen na škvírky a moc života v nich není. Z koutku úst mu vytékal čůrek slin a přižívoval mokrou skvrnu vpředu na tričku nad drobným znakem vyšitým na levé kapsičce. Vypadalo to jako planoucí fotbalový míč.

Charlie s Alfiem zaběhli za zaparkované auto a přiřkrčili se tam jen pár vteřin předtím, než je muž minul. Táhl se za ním příšerný smrad. Ať už byl ten člověk živý nebo mrtvý, vanu neviděl celou věčnost.

Jen co prošel, Charlie vydechl. „Všiml sis toho znaku na triku? Ten jsem už na beton někde viděl.“

Alfie zamžoural. „Já nevidím ani ň. Slzí mi oči z toho puchu a mám zamlžený brejle. Ten chlap je... *smradoch*. Napadá tě, kde jsi ten znak viděl?“

„Ne.“ Charlie se vynořil zpoza auta. „Tak se ho prosťe zeptáme, odkud pochází, a hotovo.“

„To *ani nápad!*“ vyjekl Alfie a otíral si brýle. „Já s ním mluvit nebudu!“

Charlie povytáhl obočí. „Co tě žere, Bluenthale?“ zeptal se. „Máš strach?“

Slovo *strach* mělo na Alfieho magický účinek. Zvedlo ho a napřímilo. „Jasně že mám,“ odpověděl beze stopy rozpaků. „Ty ne?“

„Jsem z toho strachem úplně vedle,“ potvrdil Charlie. „A proto to musíme udělat.“

„Asi jo.“ Alfie si povzdechl a zase svěsil ramena. Společné putování podsvětem je toho hodně naučilo. Nejdůležitější ale bylo, že se nikdy nemá utíkat před žádným stvořením z nočních můr. Aby se jich člověk zbavil, musí svému strachu čelit. Když se pokusí utéct, noční můry se tím strachem jen přiživí. A brzy ho začnou navštěvovat ve snech každou noc.

„Fajn,“ přikývl Charlie. „Protože jistě nechceme, aby za náma zrovna *tenhle* týpek chodil po setmění. A teď dělej, nebo nám uteče.“ Muž se už skoro dovedl k autu.

„Promiňte!“ zavolał Alfie. „Pane!“

„Hej, vy s tou barvou!“ houkl Charlie. Na zdvořilost nezbyval čas. Muž cosi hlasitě zavrčel, ale neobrátil se.

Charlie střelil po Alfiem ustaraným pohledem. To nevěstilo nic dobrého. Kromě šourání a slintání bylo vrčení typickým projevem zombií.

„Nedal byste si šťavnatý mozeček?“ zavolał Alfie.

„*Mmmmrumpf?*“ Mužova hlava se obrátila k chlapcům, ale nohy se šinuly dál. Najednou se prudce zarazil a pustil plechovky, až se modrá barva rozletěla všude kolem. Podlomila se mu kolena a zhroutil se na zem jako bezvládná hromádka. Na čele se mu udělal rudý šrám. Vrazil přímo do lampy.

„Honem, volej pohotovost!“ nařídil Charlie Alfiemu a sám se rozběhl k pacientovi. Svezl se vedle něj na kolena, stáhl si košili, kterou měl navlečenou přes pracovní tričko Hazelina herbária, a chystal se ji přitisknout muži na ránu. Ale při pohledu do jeho obličej se zarazil. Přes všechnu krev vypadal ten chlapík podiv-

ně klidný. Ležel se zavřenýma očima a se spokojeným úsměvem na rtech, jako by si vychutnával lahodný spánek.

Alfie si přičapl vedle Charlieho. „Sanitka už jede,“ oznámil. Pak si všiml mužova výrazu. „Páni, tady si někdo fakt potřeboval dáchnout.“ Stáhl si batoh a začal se v něm přehrabovat. „A když už je náš exemplář v limbu, tak si ho vyšetříme.“

„Možná že je zombie, ale to neznamená, že je pokusný králík,“ krotil ho Charlie. „Pitvat ho nesmíš, Alfie.“

„Nemůžeš *pitvat* člověka, dokud není mrtvý.“ Alfie vylovil z batohu malou baterku. „Jsem si skoro jistý, že pořád žije, takže technicky vzato by to byla *vivisekce*. Ale neboj se, řezat do něj nebudu.“ Zvedl muži víčko a zasvítil mu baterkou do oka. „Jo, zorničky reagují. Mozkový kmen funguje.“

Charlie vytáhl volnou rukou chlapíkovi z kapsy peněženku a podal ji kamarádovi. „Dík, doktore Bluenthale. Teď zkus zjistit, kdo to je, a já ho zatím prohlédám.“

Alfie probral naditou peněženku a vytáhl z ní modrožlutou kartu. „Ten chlap by si v tom měl udělat po-

řádek. Co je sakra Půjčovna videotrháků?“ Po několika dalších pokusech konečně vylovil řidičák. „Tady se píše, že se jmenuje Winston Lindsay. Čtyřiačtyřicet. Dárce orgánů. Bydlí na Newcomb Street číslo dvacet sedm v Orvillských Vodopádech.“

„V Orvillských Vodopádech?“ opakoval Charlie nevěřicně. Orvillské Vodopády bylo kouzelné městečko položené v horách asi tak půl hodiny autem od Cypřišového Potoka, ale Charlie tam moc nejezdil. „Táhl se až sem, aby si koupil barvu? To v Orvillských Vodopádech nemají železářství?“

„Vlastně hned dvě,“ řekl Alfie.

Charlie se na něj překvapeně podíval. Někdy ho napadalo, že jeho kamarád ví všechno na světě.

Alfie si povzdechl. „Pamatuješ si, jak mě tenkrát v létě naši poslali do toho děsnýho tábora v Orvillských Vodopádech? Vedoucí mě tam nutili vyrábět úplný nesmysly. Musel jsem se vyplížit ven a půjčit si knížky v knihovně.“

„Na to se nedá zapomenout.“ Charlie se ušklíbl, když si vzpomněl na dárky, které Alfie po tom martyrii kamarádům rozdával. „Ještě od tebe mám krajkovou sovu.“

V dálce uslyšeli kvílet sirénu. Za pár vteřin na Hlavní ulici zastavila sanitka a zezadu vyskočili dva záchranáři v nažehlených modrých uniformách.

„Zdravíčko,“ zaburácel jeden z nich hlasem hodným superhrdiny. „Vy jste ty děti, co nás zavolaly?“

„Hmm,“ zahučel Alfie. Chvíli to vypadalo, že na záchranáře dokáže jenom zírat v posvátné úctě. Teprve když do něj Charlie šfouchl, začal ze sebe sypat: „Pacient je v bezvědomí, ale reakce na osvit naznačuje, že –“

Druhá z posádky, záchranářka, se protlačila kolem Alfieho a dřepła si vedle Winstona Lindsaye. „Šikovně jsi zastavil krvácení,“ pochválila Charlieho, když prohlédla mužovu ránu. „Chodíte do skautu, kluci?“

„Ne, madam,“ řekl Charlie. Slovo *madam* říkal málokdy, ale zrovna tahle dáma si to podle něj zasloužila.

Neušlo mu, jak se Alfie napřímil. „Já nejsem skaut, ale považuji se za něco jako amatérského lékaře,“ prohlásil pyšně. „Prostudoval jsem si veškerou základní literaturu a –“

„To je fajn, kamaráde,“ přerušil ho první záchranář. Začal vykládat z auta nosítka, zatímco jeho kolegyně vyšetřovala pacienta.

„Reflex zornic vypadá dobře,“ oznámila. „Ale zdá se, že se ještě chvíli prospí. Musíme ho okamžitě naložit.“

Alfie se obrátil k Charliemu a protočil panenky. Charlie chápal, proč je kamarád naštvaný. Dost na tom, že když je člověku dvanáct, většina dospělých pořádně neposlouchá, co říká. Ale žít jako dvanáctiletý génius, to musí být zvlášť zoufalé.

Záchranáři přesunuli Winstona Lindsaye na nosítka, přikurtovali ho a naložili dozadu do sanitky. Charlie s Alfie se chystali vylézt za ním.

„To bohužel nepůjde, vážení,“ odstrčil je záchranář. „S námi můžou jenom rodinní příslušníci.“

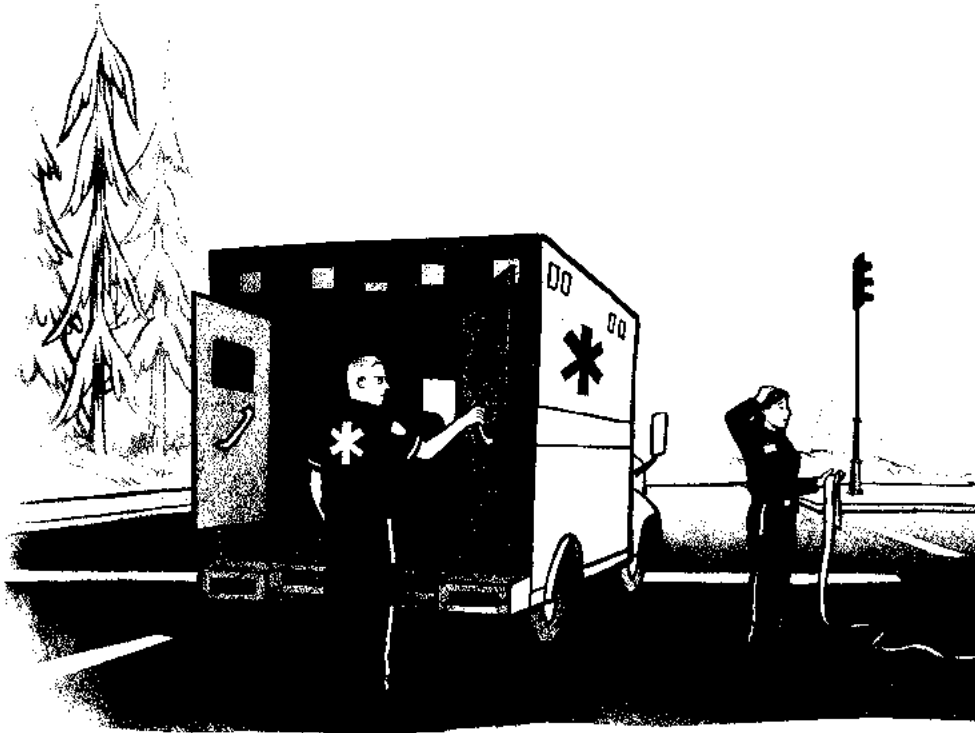
„Ale my jsme ho našli!“ bránil se Alfie. „Asi jsme mu zachránili život!“ Neobtěžoval se dodat, že do lampy vlastně vrazil kvůli nim.

Charliemu se chtělo křičet zoufalstvím, ale podařilo se mu říct klidně: „Pane, musíme zjistit, co se mu stalo. Situace je možná vážnější, než si myslíte.“

Záchranář si zaťukal na odznak s logem nemocnice Westbridge. „Návštěvní hodiny jsou od devíti do poledne.“ Zabouchl dveře a sanitka se rozjela.

Charlie s Alfíem se rozběhli zpátky přes ulici k cukrárně a skočili na kola. Nemohli dopustit, aby ten člověk zmizel. Jenže sanitka už byla z dohledu. Když s Alfíem konečně vyjeli, siréna v dálce slábla. Charlie šlapal do pedálů, div se nepřetrhl. A siréna jako zázrakem začala zase sílit. Užasle hleděl na vlastní nohy a viděl, že Alfie se taky diví. Vypadalo to, že vůz dohání.

Projeli zatáčkou a prudce zabrzdili. Sanitka stála přímo před nimi u pouliční lampy. Zadní dveře měla

dokořán, záchranáři stáli u nich a zírali do houští stromů po straně silnice. Oba byli vyjukaní a jednomu začínalo modrat oko.

Charlie shlédł na zem. Od sanitky se táhla tenká stopa nitrožilní výživy přes silnici až do lesa.

„Co se stalo?“ zeptal se Alfie těch dvou.

„Takovou divnost jsem ještě neviděl,“ hlesl záchranář jako v transu. Podíval se na kolegyni. „Musíme to nahlásit.“

Žena vytáhla vysílačku. „Hlášení, tady vůz číslo tři. Přepínám.“

V přístroji zapraskalo a ozval se hlas. „Slyším, trojko.“

„Tomuhle nebudete věřit. Ten člověk, co jsme ho právě nabrali na Hlavní ulici, to zranění hlavy...“

„Co je s ním?“

„Právě nám utekl ze sanitky.“

Charlie s Alfiem si vyměnili vyděšený pohled.

„Cože udělal? Podle vašeho hlášení byl přece v bezvědomí, pravděpodobný otřes mozku...“

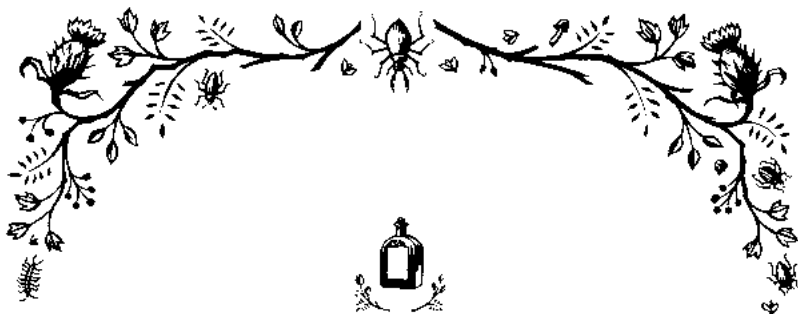
„Přesně tak. Byl mimo sebe, když jsme ho naložili. Ale museli jsme zastavit na červenou. Ten člověk se vytrhl z pásů, vyrval si nitrožilní výživu a prodral se ven. Udělal kolegovi pořádný monokl na oku. A utekl do lesa.“

„Ale jak je to mož–“ spustil nevěřičně hlas na druhé straně.

„Počkejte, to na tom ještě není to *nejdivnější*,“ přerušila ho záchranářka. „Celou dobu, co s námi zápasil, neotevřel oči. Ani nevím, jestli byl vzhůru.“

„Jak to myslíte, že nebyl vzhůru?“

Charlie viděl, jak se žena zarazila, jako by hledala správná slova. Pak stiskla tlačítko a zvedla si vysílačku zase k puse. „Možná jsem blázen, ale podle mě byl *náměsíčný*.“

~ DRUHÁ KAPITOLA ~

KNIHA NESTVŮR

Brána byla zavřená – to bylo jisté. Zatímco Alfie zůstal se záchranáři, Charlie uháněl k fialovému zámku. Sotva se tam dostal, složil kolo na cestu a vyřítil se po dvou schodech najednou nahoru na věž. Zkontroloval bránu a pak ještě jednou. A znova – až si byl sto procentně jistý, že vchod do podsvěta je zavřený.

Ale pořád v něm hlodal pocit, že je něco špatně. Winston Lindsay možná není zombie, ale nevypadal ani jako člověk. V podsvětě žily miliony tvorů a každý byl jiný. Byli stejně jedineční jako lidské strachy. Někteří se plazili, někteří létali – a někteří se šourali. I když to vy-

padalo, že je brána zavřená, potřeboval se Charlie ujistit, že Winston Lindsay nepatří do světa nočních můr.

Seběhl zas dolů a vyrazil ze dveří zámku. Potřeboval se honem poradit s nevlastní mámou. Charlotte DeChantová byla nejen na slovo vzatá léčitelka, ale i jediný dospělý ve městě, který poznal noční můru na první pohled.

Charlie dobíhal k Hazelinu herbáriu a pokoušel se Charlotte uvnitř zahlédnout. Ale ve výkladu se pralo o sluneční světlo tolik rostlin, že do obchodu nebylo vidět. Kopretina řimbaba právě kvetla a lopuch byl samá velká fialová ostnatá kulička. Charlie si nemohl nevšimnout, že pryšec vypadá vysušený. A rulík by potřeboval trochu speciálního hnojiva, které Charlie sbíral z kravských pastvin kolem městečka. Přes léto měl rostlinky v macešině krámu na starosti on, a i když to byla smradlavá a vyčerpávající práce – a někdy vysloveně nebezpečná –, od začátku si ji zamiloval.

Vrazil do dveří krámků a zvonek nad nimi se rozezněl. „Charlie, jsi to ty?“ zavolala Charlotte z vyšetřovny vzadu.

„Jo!“ křikl.

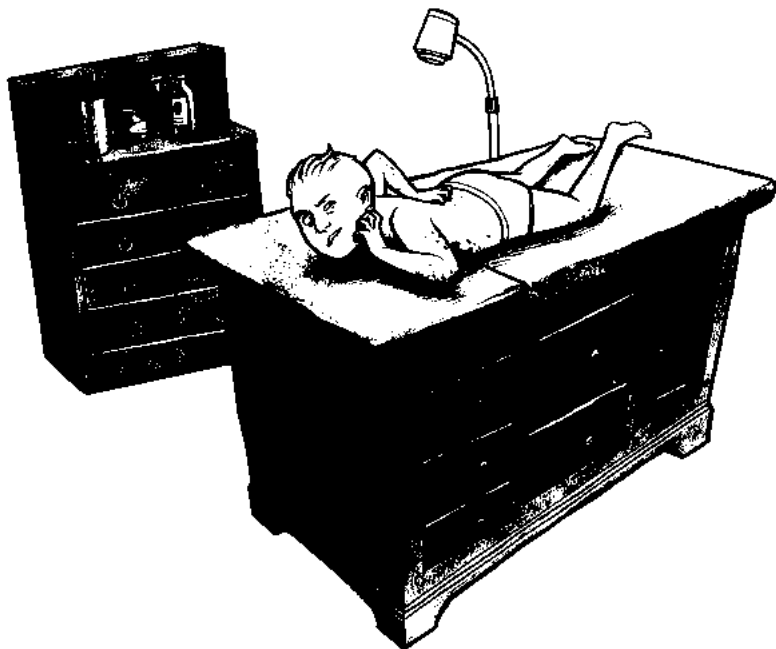
„Bezva! Přinesl bys mi tu pelyňkovou mastičku, co jsem ráno vyrobila?“

„Jasně.“ Charlie sebral mast z poličky a šel ji předat Charlotte. Ještě ale ani pořádně nevešel do vyšetřovny a už zase bleskurychle couvl.

„Do háje zelenýho!“ vyjekl. „Co to sakra je?“ Viděl už dost hrůz, ale máloco se mohlo vyrovnat odpornému stvoření, které leželo natažené na Charlottině stole jen v bílých spodkách. Kůži to mělo jasně rudou a skvrnitou a škrábalo se to oběma rukama jako divé. A přece se ta věc chechtala, a to kupodivu *jemu*.

„*To?*“ ozvala se pořádně dopálená žena, oblečená od hlavy po paty v bílé. Charlie si jí předtím nevšiml, seděla prkenně na židli v rohu místnosti. „*To* je můj malý chlapeček.“ Zabodla pohled do Charlotte. „Vy svého pomocníka ani nenapomenete, paní Lairdová? S takovým hulvátstvím jsem se ještě nikdy nesetkala!“

Charlie viděl, jak se Charlotte kouše do rtu, jak to dělala vždycky, když se moc snažila udržet jazyk za zuby. „Omlouvám se, paní Tobiasová, ale musíte sama uznat, že váš syn teď nevypadá zrovna moc lidsky. Je to nejhorší případ vyrážky od škumpy, jaký jsem kdy

viděla. A Oliver je toto léto u mě už potřetí. Kde se proboha k té rostlině dostal?“

„Nemám nejmenší tušení,“ prohlásila paní Tobiasová a trochu vychladla.

„Počkat, tohle je *Ollie Tobias*?“ žasl Charlie a popošel o kousek blíž, aby na to stvoření líp viděl.

„Čau, Charlie.“ Kluk se zas uchechl. Humor ho nepouštěl ani teď, když byl samá vyrážka a skoro nahatý. „Už jsem si říkal, jestli mě poznáš.“

„Ty mého syna znáš?“ zafuněla paní Tobiasová.

„Chodíme spolu do školy,“ odpověděl Charlie. Kamarádil se s většinou osazenstva základky v Cypřišo-

vém Potoce. Nebylo to tak dávno, co všem pomohl uniknout nočním můrám.

Ollieho ale znal už dávno předtím.

Ve škole o něm věděl každý, protože Ollie měl dar. Nehrál na žádný hudební nástroj ani nevynikal ve sportu. Ale kdyby se nechal zamknout v prázdném pokoji jen s kancelářskou sponkou a kelímkem citrónového želé, stejně by si našel cestu, jak spískat kolosální průšvih.

I Ollieho matka byla pověstná. Tvrdilo se o ní, že je génius na vymýšlení krutých a nezvyklých trestů pro svého výjimečně nezbedného synka. Kolovaly řeči, že jednou Ollieho přinutila stát na rohu ulice s velkou cedulí SNĚDL JSEM SPOLUŽÁKŮM PASTELKY. (Ale Ollie to hned zneužil a připsal na druhou stranu A VYKADIL JSEM DUHU.)

Jindy prý zase paní Tobiasová donutila syna umýt všechna auta na školním parkovišti, protože byl přistižen, jak čmárá třídní učitelce kusem mýdla na kapotu SMRDÍ TI TO.

Charlie si vždycky myslel, že spousta historek o Olliem a jeho mámě je přehnaná. Jenže první den prázdnin jel náhodou kolem Ollieho domu. Na trávníku vpředu

hrály čtyři ženy v bílém kroket a Charlie viděl, jak jedna z nich odrazila míč do keřů kolem pozemku.

„Ollie!“ zavřískala a chlapec přiběhl. Byl oblečený jako staromódní panenka – měl krátké kalhoty, pruhovanou košili, šle a k tomu všemu slamák. Za ním poskakovalo cosi jako veliká lysá krysa.

Charlie sledoval, jak Ollie došel ke křoví, ale zaváhal a ohlédl se na ženy.

„Mami, fakt tam musím?“ protáhl obličej. „Tam dole rostou hnusný věci.“

Jeho matka zamávala kroketovou pálkou jako mečem. Tenhle typ ženské by mohl od hodiny strašit v podsvětě. „Jestli se ti nelíbí dělat nám sběrače míčků, myslí na to příště, až se rozhodneš oholit psa.“

Ollie si jenom povzdychl, spustil se na všechny čtyři a vylovil ztracený míček.

Když teď Charlie viděl, v jakém je Ollie stavu, věděl *přesně*, co bylo pod těmi keři. „Hrajete tohle léto hodně kroket, paní Tobiasová?“ zeptal se nevinně.

Ollie se vzpřímil na vyšetřovacím stole, jako by se mu rozsvítilo. Namířil rudý oteklý prst na matku. „Ty keře! Já ti říkal, že jsou tam divný věci, a tys mě tam stejně nutila lozit!“

Paní Tobiasová zbělela jako stěna. „Já-já-já...“ vykoktala. S přimhouřenýma očima se obrátila k Charlie-mu. „Jak to, že...“

„Někdy jezdím na kole kolem vašeho domu. Viděl jsem vás a vaše známé –“

Paní Tobiasová vypadala, že se chystá explodovat, a Charlotte konečně zasáhla. „Poslyš, Charlie,“ řekla, vzala ho pod paži a jemně ho navedla ke dveřím. „Nevadilo by ti chvíli obsluhovat vpředu, dokud Olivera neošetřím?“

„Jasně že ne.“ Charlie si na odchodu povzdychl. Nemohl se dočkat, až nevlastní mámě vyklopí všechno o muži z Orvillských Vodopádů, ale muselo to počkat. Těžko říct, jak dlouho jí bude trvat, než Ollieho Tobiasa pořádně natře mastičkou. Musel začít s pátráním po netvorech na vlastní pěst.

Vytáhl ze spodní zásuvky Charlottina stolu velkou černou složku a stoupl si s ní za pult. Přejel prstem po titulu, který nevlastní máma vyvedla zlatým písmem na obalu. A pak se pustil do pečlivého probírání stránek. Prošel si kapitolu o zombiích a obdivoval se Charlottiným ilustracím. Její zombie vypadaly přesně jako tvorové, se kterými se setkal při návštěvě podsvěta:

prázdné oči, rudá kůže, chybějící končetiny. Nic podobného muži z Orvillských Vodopádů ale mezi ilustracemi nenašel, i když prolistoval celou knihu zepředu dozadu. Nebyla v ní jediná noční můra, která by připomínala Winstona Lindsaye.

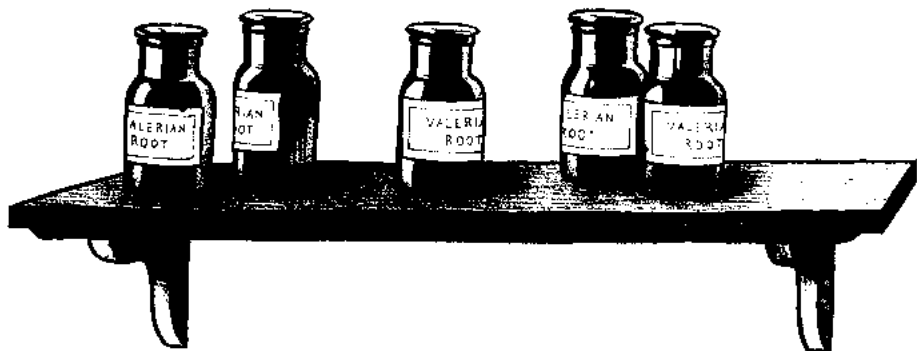
Obrátil se k počítači vedle pokladny. Otevřel vyhledávač a napsal *nemotorný, šouravý, uslintaný, vrčící*. Netušil, co může čekat, když konečně zadal *Hledej*.

První výsledek byla skupinová fotka fotbalového mužstva New York Jets z roku 1996. Druhá byla z webové stránky nemocnice tak známé, že o ní slyšel i on.

Málem zalapal po dechu, když uviděl titulek v záhlaví stránky: NÁMĚSÍČNOST: PŘÍZNAKY A SYMPTOMY. O tom mluvili ti záchranáři – ten člověk byl zřejmě náměsíčný.

Pak se ozval zvonek nade dveřmi obchodu. Charlie si dal záležet, aby se usmíval, když vzhlédl od počítače. Ve dveřích stála nějaká popletená žena a hlava se jí kývala sem tam jako vějíř. „Dneska nemáte lilie?“ chtěla vědět.

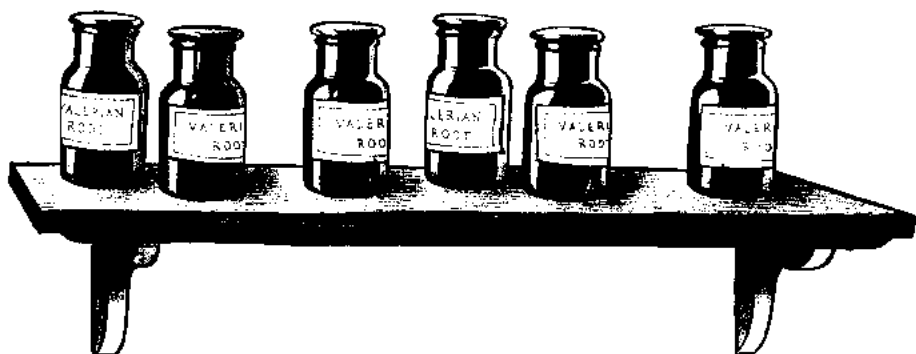
„Promiňte, paní, ale nejsme květinářství,“ oznámil jí Charles.

„No tak dobře,“ povzdechla si. Ukázala na vázičku s květinami ze zahrádky před domem Lairdových. „Tyhle sedmikrásky budou taky stačit.“

Charlie se jí neobtěžoval vysvětlovat, že květinčky jsou jenom výzdoba. Zabalil je, vyinkasoval pět dolarů a strčil osamělou bankovku do pokladny.

Poslední dobou se to stávalo častěji a častěji. Svého času přitahovalo Hazelino herbárium zákazníky z celého státu. Přicházeli si pro Charlottin prostředek proti plísni nohou, bělidlo na zuby, narovnávač vlasů a osvěžovač psího dechu. Bestsellerem byla Charlottina speciální tinktura z kořene kozlíku lékařského, elixír tak účinný, že by pár kapek uspalo i rozzuřeného slona. Ale poslední dobou zapadaly police prachem. A lidé, kteří do krámku vešli, si jenom spletli dveře.

Charlotte dělala, co se dalo, aby přitáhla zákazníky zpět. Pořádala výprodeje a speciální akce – dokonce vyhlásila akci Uvař si svůj vlastní lektvar. Jenže nepřišel nikdo. Charlie do té doby o rodinné finanční situaci moc neuvažoval. Jenže pak šel jednou o půlnoci na záchod a uslyšel, jak se rodiče tiše baví. Tátův plat už na všechny účty nestačil. Lairdovi potřebovali peníze, pokud se mělo Hazelino herbárium udržet nad vodou. Charliemu připadalo, že jedinou cestou k jejich získání je kniha, kterou měl před sebou.

Charlotte na ní pracovala celé roky a poslední měsíce jí Charlie pomáhal. Našlo se v ní všechno, co věděli o podsvětě. Když byla Charlotte v Charlieho věku, prošla bránou ve věži purpurového záměčku a první půlka knihy líčila její dobrodružství. Druhá polovina

přinášela tipy a rady každému, kdo se zasekne v podsvětě – ať už osobně nebo ve snech.

Charlie to Charlottino mistrovské dílo četl nejmíň desetkrát a kniha ho nadchla pokaždé, když ji otevřel. Jedna stránka radila „Jak se vypořádat se skřety“ a jiná část „Jak si užít zábavu s výplody vlastní fantazie!“ Ještě neviděl knihu tak poučnou a tak vzrušující. A nejlepší na ní byly Charlottiny pozoruhodné kresby. Obrazky nestvůr a ghúlů a všeho ostatního, co přichází v noci, vypadaly tak skutečné, až se zdálo, že vyskočí rovnou ze stránek. Charlie dokázal sedět a listovat jimi celé hodiny, považoval tu knihu za naprosto geniální záležitost. Jenže ti, kdo ji měli vydat, si to bohužel nemysleli.

Charlotte rozeslala její kopie do tuctu nakladatelství po celé zemi. Odepsat se obtěžovala jenom dvě, obě z New Yorku. Chtěla se s autorkou sejít a Charlotte se tam začátkem příštího týdne chystala zajet. Charlie doufal, že to tam či tam vyjde.

Dveře vyšetřovny se otevřely a krámeč zaplnil mocný puch. Smrdělo to jako směs shnilých vajec, dětského pudru a koriandru a Charliemu se z toho dělalo nanic.

„Takže ho tím potírejte třikrát denně,“ říkala Charlotte. „S tím smradem bohužel nic nenaděláte. Ale do úterka by měla vyrážka zmizet.“

„Děkuji vám, paní Lairdová.“ Paní Tobiasová to dokázala říct tak, že to znělo naprosto nevděčně.

„Rádo se stalo. Jen dejte pozor, aby se Ollie k těm keřům už nedostal.“

Pohled, který ženština věnovala Charlieho nevlastní matce, by dovedl zabíjet. Charlotte mu čelila svým nejnevinnějším úsměvem.

„Máš to u mě, Charlie,“ zašeptal Ollie, když procházel kolem a u toho se pořád škrábal.

„To nic,“ odpověděl. Díky jemu už Ollie pod keře nepoleze. Ale Charliemu do smíchu nebylo. Paní Tobiasová byla zazobaná a taky našťvaná.

„Vypadá to, že jsme přišli o dalšího zákazníka,“ poznamenala Charlotte a sledovala, jak návštěva dusá pryč. „Ale tentokrát z toho mám radost.“ Položila ruku Charliemu na rameno. „Dneska se ti to povedlo. Nebýt tebe, bůhví kolikrát by Oliver ještě musel přijít.“

Charlie se zamračil. Paní Tobiasová už do Hazelina herbária nevkročí, a to jedině kvůli němu. Právě krámku ublížil, místo aby mu pomohl.

Ale Charlotte si nevšimla, jak se Charlie kaboní. Pustila se do uklízení poliček, které srovnala už ráno. „Tak jak ses měl v poledne s Alfiem?“ zajímala se. „Co to bylo dneska, koblihy nebo zmrzlina?“

Charlie okamžitě ožil. Málem by zapomněl. „Šli jsme na zmrzku a stala se nám hrozně divná věc.“ Víc ani říkat nemusel, Charlotte si okamžitě přitáhla stoličku na druhé straně pultu, seděla a mlčky poslouchala, dokud jí Charlie všechno nevyprávěl.

„Podle mě můžeš být v klidu,“ řekla mu, když skončil. „Kdo ví, kdo to byl, ale noční můra ne.“

„Jak to víš?“ zeptal se. Myslel si to sám, ale rád se nechal ujistit.

„No tak předně jsi řekl, že ten muž začal po ráně do hlavy krváčet. Jsem si jistá, že noční můry nekrvácejí. Za druhé, záchranáři ho napojili k těm svým přístrojům. Hned by poznali, kdyby to nebyl člověk.“

Vysvětlila to výborně, to musel Charlie uznat. „Co s ním ale bylo špatně?“

„To nevím.“ Charlotte zabubnovala prsty o pult, uvažovala. „Možná byl pod nějakými prášky. Nebo je tak divný sám od sebe. Kdo ví?“ Odmlčela se. „Zkontroloval jsi, jestli je brána zavřená, že?“

„Jasně,“ ujistil ji Charlie.

„Tak si přestaň dělat starosti!“ Maceška se naklonila přes pult a štípla ho do tváře. „V Cypřišovém Potoce žádné nestvůry nejsou.“

„Na to bych nespolehal,“ ozval se hlas za ní. Dveře krámků byly otevřené a na prahu stál táta s Charlieho mladším bráškou Jackem.

Nikdo by nikdy neuhodl, že je Andrew Laird se svými brýlemi vědce a pěstěnými vousy bílá vrána rodiny. Ale z jejich čtveřice byl jediný, kdo neviděl bránu. Knihu, kterou jeho manželka sepsala, považoval jen za fantazii. Netušil, že popisuje skutečné tvory.

Charlotte naprosto jasně vysvětlila Charliemu a Jackovi, že si nepřeje, aby se táta dozvěděl pravdu o zámečku. Řekla, že si brána sama vybírá, kdo ji uvidí. Někteří vyvolení považovali svou schopnost za dar, jiní jí říkali prokletí. Ale jedno bylo jisté – znamenalo to celoživotní břemeno. A ona nechtěla, aby její manžel vlácel tu tíhu.

Charlotte vyskočila a vlepila mu na tvář pusou.

„Tys viděl v Cypřišovém Potoce nějakou nestvůru?“ zeptala se jakoby nic, ale Charles vycítil, že je nervózní.

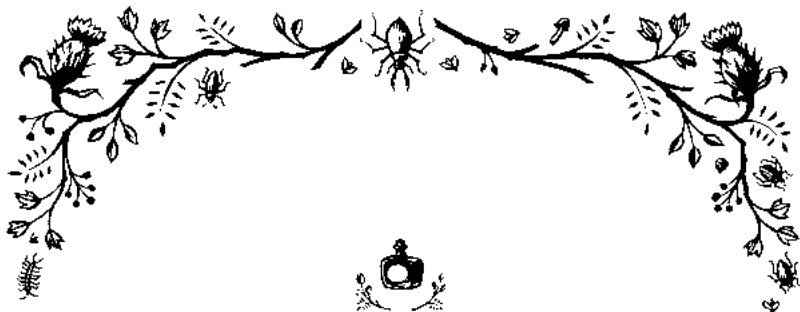

Andrew Laird zavrtěl hlavou. „Nevím, jestli je to ne-stvůra, ale něco divného bloumá kolem. Nevěřili byste, co jsme s Jackem asi tak před hodinou viděli kulhat lesem.“

„No co, vlkodlaka?“ Charlotte ze sebe vymáčkla smích.

Charlie se pokusil taky zasmát, ale nevyšel z něj ani hlásek. Srdce mu bilo tak rychle, až se mu točila hlava.

„Ne,“ odpověděl Jack. „Podle mě to vypadalo spíš jako zombie.“

~ TŘETÍ KAPITOLA ~

ŘÍŠE SNŮ

Zombie si Charlieho našly v okamžiku, kdy usnul. Mohl to čekat. Myslel na živé mrtvé celý den, bylo jasné, že se s nimi v noci potká ve snech.

Byly tři a v různých stádiích rozkladu. Postarší žena jménem Maude, puberták s hlavou úplně dohola, který vyžadoval, aby se mu říkalo Fičák. U toho třetího se nedalo odhadnout, jestli je muž nebo žena. Na jmenovce farmaceutické firmy Walgreens, která mu zůstala připíchnutá na košili, stálo MORGAN. Hned se k Charlie-mu přihrnuli a obstoupili ho. Zapsal si za uši, aby je počul o významu respektování osobního prostoru.

„Čau, kámo.“ Fičák k němu napřáhl ruku. Charlie mu s ní potřásl a dělal, že si nevšiml, jak mu odpadly tři prsty. „Nejvyšší čas, že ses přišel mrknout na starý kámoše.“

„Už jsme si mysleli, že jsi na nás zapomněl,“ přidala se Maude. Charlie měl pocit, že se ho chystá obejmout – a možná by to i udělala, kdyby měla ruce.

„S *tímhle* si hlavu nelamte,“ ujistil ji Charlie. „Na vás se zapomenout nedá. Jenomže když navštívím říši snů, snažím se být s mámou. A jak se vám tu vlastně líbí, bando?“

Charlie se s těmito živými mrtvými potkal při svých dobrodružstvích v podsvětě. Od té doby opustili karié-

ru nočních můr a rozhodli se, že se stanou normálními sny. Zatímco do podsvěta chodili lidé čelit strachu, v říši snů mohli znovu prožívat příjemné vzpomínky a vracet se ke všem svým nadějím a touhám. Charlie nečekal, že v říši snů bude místo pro zombie, ale ukázalo se, že jsou dost oblíbené. Morgan a Maude se specializovali na halloweenské vzpomínky, zatímco Fičák byl průvodcem ve videohrách.

„Říše snů by se mi zamlouvala mnohem víc, nebyť těch šílených králíků všude kolem,“ pronesl Morgan jednoznačně mužským hlasem a ukázal na smečku bílých chlupatých koulí žvýkajících jetel. Jedna se obrátila, jako by to zaslechla, a ukázala hlavu, na níž nebylo nic než zející tlama plná zubů ostrých jako břitvy. „Člověče, z těch mám vážně bobky. Kdo může mít příjemný sny o *takových* potvorách?“

Charlie se kousl do rtu a uvažoval, jestli se Morgan někdy podíval do zrcadla. Dokud tuhle mrtvolu člověk nepoznal, byla děsivá úplně stejně jako ti králíci.

„Nevšímej si ho, bručouna jednoho,“ řekla Maude. „Když se nudí, vždycky si najde něco, na co může hudrat.“

„Když se nudí?“ podivil se Charlie.

„Jo, poslední dobou tu není do čeho píchnout,“ potvrdil Fičák. „Minulou neděli jsme si chvilku zahráli ve snu tvýho kamaráda Rocca, ale jinak...“ Nedopověděl, jen zoufale pokrčil rameny. „Asi jsem tu čekal trochu větší vzrůšo.“

„No, přišel jsem za vámi já!“ řekl Charlie, aby kamaráda rozveselil. „A když už jsem tady, hodila by se mi malá rada.“

„Od nás?“ ožila Maude.

„Jsmo jedno velký ucho,“ hlásil se Morgan, kterému obě uši chyběly.

Charlie jim vylíčil muže, kterého viděli s Alfem. Dokonce předvedl, jak se šoural a vrčel, ale když s představením skončil, zombie vrtěly hlavami.

„Tvá nevlastní máma měla pravdu. Ten pán nebyl noční můra,“ konstatovala Maude. Ukázala mu ošklivou ránu na rameni. „Našinci nekrvácí. Všechna ta krev, co lidi vidí v nočních můrách, je jenom naoko.“

„Koukej, ani zorničky nám nereagují.“ Morgan se naklonil blíž, aby si Charlie mohl prohlédnout krví podlitou bulvu.

„Jo, a nakupovat hromadu barvy, to je to poslední, co by pořádná noční můra udělala, kdyby se dostala

na druhou stranu.“ Fičákův smích zněl trochu šíleně a pod jeho pohledem by spousta lidí znejistěla. Ale Charlie strach neměl. Věděl, že je tu v bezpečí. V říši snů se mu nikdy nic nestane.

„Tak co myslíte, že s tím člověkem bylo?“ vyptával se. „A proč by někdo jezdil až z Orvillských Vodopádů jenom proto, aby si zašel do železářství v Cypřišovém Potoce?“

Fičáka přešel smích a všechny tři zombie ztuhly. Charlie poznal, že živé mrtvé něco překvapilo.

„Co jsem řekl?“ zeptal se.

„Ten chlap, co jsi ho popisoval, byl z Orvillských Vodopádů?“ ujišťovala se Maude opatrně.

„Jo,“ potvrdil Charlie a připadal si napružený, jak už dlouho ne. „Vy to tam znáte?“

Zombie si vyměnily pohled.

„Pojď s náma,“ vybídl ho Morgan. „Něco bys měl vidět.“

Zombie se sunuly říši snů a Charlie šel za nimi. Bylo tu jasněji než v nejslunečném letním dni a všechno kolem se třpytilo a zářilo teplem milionu příjemných vzpomínek. Přes své vážné posláni Charlie cítil, jak se mu zvedá nálada.

Prošli každoročním ředkvičkovým festivalem v Cypřišovém Potoce, minuli obří strom před knihovnou, ozdobený vánočními světýlky, a partu malých dětí stavějících obřího sněhuláka. Sledoval, jak nebe nad nimi exploduje ohňostrojem na Den nezávislosti.

„Všiml sis, jak je tu plno?“ zeptal se Morgan. „Podle mě je zrovna teď v říši snů víc než půlka tvého města.“

Charlie se rozhlédl a viděl spoustu známých tváří. „Páni, tamhle je základka?“ Ukázal na krabicovitou budovu v dálce. Hřiště vedle ní se hemžilo drobnými postavičkami na prolézačkách. „Co se to tam děje?“

„Tak je to každou noc,“ líčil Fičák. „Od té doby, co zmizel poslední ředitel, to tam žije.“

„A koukej. Tamhle vlevo,“ vybídla ho Maude.

Charlie zjistil, že hledí do výkladu cukrárny v Cypřišovém Potoce. Na stoličce uvnitř dřepěl Alfie a před sebou měl největší banánový pohár, jaký kdo kdy viděl.

„Je fajn mít tvýho kámoše Alfieho zpátky,“ řekl Morgan. „Chodil sem moc rád, ale dost dlouho jsme ho tu neviděli.“

„Řekněme, že poslední dobou sní hodně o počasí,“ zasmál se Charlie, ale zombie to nijak zvlášť nezajímalo. A tak sevřel rty a následoval je mlčky. Cypřišový

Potok nechali za sebou a nějakou dobu putovali, dokud se Maude prudce nezarazila.

„To je ono,“ oznámila.

„Jo, jsme tady,“ potvrdil Morgan a zastavil se vedle ní. Fičák se otrásl. „Teď mi přijde, že se sám bojím.“

Charlie se rozhlédl, snažil se zjistit, z čeho je Fičák tak nervózní. Ocitli se na kraji květinového parku uprostřed nějakého jiného města. Na jednom konci stála úhledná bílá radnice, fontána chrlila do vzduchu proudy vody. Na takovém místě se obvykle shromažďují lidé. Charlie si dovedl představit, jak caparti běhají bosky po trávě a lidé roztahují piknikové deky. Ale při vší té roztomilosti na tom vážně *bylo* něco děsivého. Pak mu došlo, z čeho mu naskakuje husí kůže. Kromě fontány tam vládl naprostý klid a ticho. Neštěbetali tam ptáci a necvrlikala sarančata. Ve větvích nepobíhaly veverka, psi nezvedali nožky u záhonů. A nebylo vidět ani jediného člověka.

„Tohle bývalo moc oblíbený místo v říši snů,“ vykládal Fičák. „No jenom koukej. Je to tak roztomilý, že bych se z toho podělal. Umíš si představit, kolik dobrých vzpomínek tu muselo vzniknout? A teď to vypadá jako vystřižený z podsvěta.“

„Jenomže říše snů bez spáčů nemůže existovat,“ dodala Maud a obrátila se k Charliemu. „A sem nevkročila ani noha nejmíň týden. Vidíš, jak se to začíná rozplývat?“

Sotva to řekla, všiml si Charlie, že okraje budov jsou trochu rozmazané. Voda z fontány jako by se ve vzduchu vypařovala. Ani květiny nebyly tak pestré, jak by měly být.

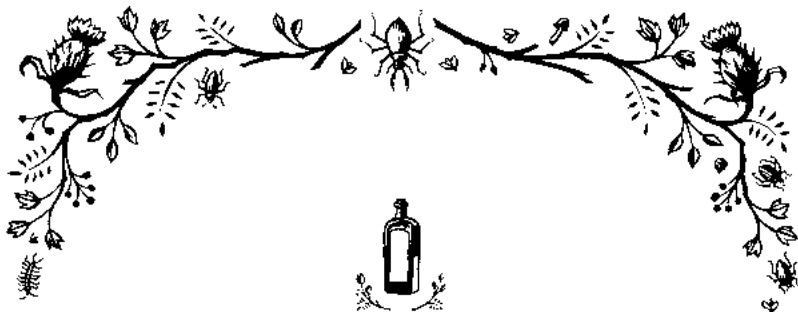
„Já tomu nerozumím,“ zamračil se a obrátil se zpátky k zombii. „Co je to za místo? Proč jste mě sem přivedli?“

„Tohle jsou Orvillské Vodopády z říše snů,“ řekl Morgan.

„Co se s nimi stalo?“ zeptal se Charlie. Pamatoval si, jak živo bylo ve snovém Cypřišovém Potoce. „Kam všichni zmizeli?“

„To nevíme,“ odpověděla Maude. „Nic takového se tu ještě nestalo.“

„Ale já myslím, že jedno je jasné,“ dodal Morgan. „V Orvillských Vodopádech se děje něco zlého.“

~ ČTVRTÁ KAPITOLA ~

SRÁŽKA KOMET

Byla neděle ráno a Charlie ležel a už nespál, když ucítil, jak se na jeho postel sápe šelma. Pomalu, krůček za krůčkem se plížila po dece a kradla se mu k hlavě. Zavřel oči a ani se nehnul. Trpělivě čekal, až se vypasená chlupatá potvora málem usadila na svém oblíbeném místě – na jeho tváři. Pak, přesně v pravý čas, se prudce posadil.

„Ha!“ houkl na šelmu. „Mám tě!“

Charlottina ďábelská kočka Aggie, přistižena při činu, vztekle zamňoukala, seskočila z postele a uháněla ke dveřím.

Charlie se zase svezl do polštářů. Nikdy nezjistil, jak si vlastně otvírá dveře jeho pokoje. Ale dneska ráno měl větší starosti než eskamotérské kočky. Musel vymyslet, jak se dostat do Orvillských Vodopádů. Městečko leželo jenom třicet kilometrů od Cypřišového Potoka, ale Charlieho hlavním dopravním prostředkem bylo kolo a cesta do Orvillských Vodopádů vedla celou dobu do kopce.

Charlotte by ho tam odvezla, kdyby ji poprosil. Jenže na vlastní oči viděl, jak prázdná je v pokladně Hazelina herbária, a nedělní odpoledne bývala nejrůšnější prodejní dobou v týdnu. Druhý den ráno odlékala nevlastní máma do New Yorku a krámk měl mít zavřeno v pondělí i v úterý. Nemohli si dovolit třetí den bez tržby, a tak Charlie celé ráno vymýšlel důvod, proč by ho tam měl odvézt táta. Nechtěl mu vykládat, že je městečko v hrozném nebezpečí, a kromě toho ho nenapadlo nic, co by Andrewa Lairda přesvědčilo, aby podnikl tu klikatou a zrádnou jízdu.

Někdy kolem desáté se Charlie oblékl a vydal se dolů za vůni jídla. Zrovna usedal ke kuchyňskému stolu, když se ozval telefon.

„Promiň,“ slyšel tátu, „ale právě se chystáme snídat. Řeknu Charliemu, aby ti zavolal, hned jak dojdeme.“

Ale telefon od ucha neoddálil. Nakrčil čelo a poslouchal, co říká volající. Charlie slyšel vzrušený hlas na druhém konci drátu i přes stůl.

„Hm, to chápu,“ zabručel Andrew Laird. „No to opravdu vypadá, že je to důležité. Správně. Ano, jasně.“ A předal telefon Charliemu. „Tvůj kamarád je úplně bez sebe. Vyříd' to rychle.“

Kamarád nekamarád, Charlie neměl v úmyslu mluvit dlouho. I když se mu svíral žaludek, lákala ho omeleta s brokolicí a sýrem, kterou Charlotte právě servírovala.

„Charlie!“ Hlas na druhém konci patřil Roccovi Marquezovi, jednomu ze tří jeho nejlepších kamarádů. Zněl ustaraně. „Měl bys sem hned přijet!“

„Sem, to jako kam?“ zjišťoval Charlie poplašeně. V Roccově hlase znělo něco, co tam slýchal málokdy, a v pozadí svištěl vítr. Rocco nebyl doma.

„Na fotbalový stadion!“ prohlásil Rocco, jako by to bylo jasné. „S druhým týmem se děje něco fakt divného.“

„Jak divného?“ Charlie se odsunul od stolu a vstal. Chuť k jídlu ho právě přešla.

„Většina hráčů se courá po hřišti, jako by nevěděli, kde jsou. Míč se kutálí kolem a oni se za ním nerozběhnou. Já si tu při hře klidně telefonuju, a *stejně* vyhráváme. A všichni rodiče na tribunách vypadají úplně omráčení a popletení. No a trenér toho týmu je úplně potrhlý. Má na čele obří šrám a nemá to ani zavázaný a...“

Charlie si najednou vzpomněl na Winstona Lindsaye, člověka z železářství. Znak na jeho tričku vypadal jako hořící fotbalový míč. Trenér Roccových soupeřů mu začínal připomínat záhadného cizince z Orvillských Vodopádů. Na žaludku se mu pomalu dělал

další uzel. „S jakým týmem to hraje?“ zeptal se.

„S Kometama,“ odpověděl Rocco. „Bývali nejlepší v lize, ale –“

„Z jakýho města jsou?“ přerušil ho netrpělivě Charlie.

„Z Orvillských Vodopádů.“

Charliemu se zježily vlasy v zátylku. „Zavolej Alfie-
mu a Paige,“ pověřil Rocca. „Už si beru boty. Jsem tam
do deseti minut.“

Když Charlie dorazil, skóre bylo 35:0 a do konce schá-
zelo třicet vteřin. Dva hráči Komet běhali za míčem
jako šílení, ale zbytek týmu klopytal po hřišti jako
banda mrtvol. Charlie se podíval na tribuny. Návštěva
byla slabá a těch pár rodičů, kteří přišli, slintalo a něco
si pro sebe mumlalo. Nic příjemného na pohled.

„Tak co tu hoří?“ ozval se hlas za Charliem.

Charlie nadskočil leknutím a obrátil se. Stála tam
Paige Bretterová, drobná, ale dů-
razná blondýnka, a vypa-
dalo to, že zrovna teď je
pěkně naštvaná. „To
jsem musela vylézt
z postele, abych vidě-
la, jak Roccův tým
drtivě poráží soupe-
ře? Co je na tom no-
výho? Jsou tak dobří,
až je to nudný.“

„Rocco ti to neřekl?“ zeptal se Charlie.

„A co jako? Prý ‚Přiveď Alfieho‘. Ale toho máma nikam nepustila. Asi se uprostřed noci probudil a vyjezdil všechnu zmrzku z ledničky. Jeho máma nemluvila moc mile.“

Charlie se málem zakřenil při vzpomínce, jak Alfie sedí v cukrárně říše snů a hoduje na obřím banánovém poháru. Pak se za ním ozvala píšťalka a vrátila ho zpátky k zápasu. Právě skončil. Dopadlo to 37:0.

Charlie a Paige se dívali, jak jeden z hráčů Komet padl na kolena, vyčerpaný k smrti. Chvilí tak zůstal s hlavou opřenou o zem. Byl to malý umazaný pihovatý kluk se špinavě blond vlasy, jeden ze dvou, kdo se mohli strhat, aby něco uhráli. Charlie sledoval Rocca,

který přešel hřiště a podal klukovi ruku. Jakmile se zvedl, dali se do řeči a za chvíli už Rocco vedl soupeře k Charliemu.

„Tohle je Kyle,“ představil ho Rocco a povzbudivě do něj šťouchl. „Do toho. Řekni jim, co jsi zrovna řekl mně.“

Kluk se nervózně ohlédl přes rameno na trenéra. Charlie ho na tu dálku pořádně neviděl, ale zdálo se mu, že je to opravdu Winston Lindsay.

„Dělej,“ pobízel kluka Rocco. „Nám můžeš věřit. Možná pomůžeme.“

Ten chudák se prakticky klepal strachem. Chvilku mu to trvalo, ale nakonec se naklonil blíž a zašeptal: „U nás ve městě se něco děje.“

„Takže to není jenom v týmu?“ zeptal se Charlie. „Ale v celých Orvillských Vodopádech?“

„Jo,“ potvrdil Kyle. „Skoro všichni kámoši vypadají jako tihle kluci. Moji rodiče taky. Tamhleto jsou oni.“ Ukázal na dvojici na tribuně. Jeho máma měla oči v sloup a tátovi visel jazyk z pusy. „Takhle vypadají už týden. Jako by jim vysadil mozek nebo co.“

Paige se zmateně zamračila. „Mozek jim musí fungovat. Přece sem dorazili, ne?“ namítla. „Koukají na

fotbal a sedí na tribuně. Jak by se dostali do Cypřišového Potoka, kdyby jim nefungoval mozek? Jak by byli schopní *řídít*?“

Kluk bezmocně pokrčil rameny. „No byla to jízda za všechny prachy,“ přiznal. „Táta po cestě lízl strom a sejmul řadu poštovních schránek. Skoro pořád jsem měl zavřené oči.“

„Ale stejně *řídil*,“ řekla Paige nedůvěřivě.

Kyle pokrčil rameny. „Mátohy dělají všechno možné. Nevím jak, ale dělají.“

„*Mátohy*?“ opakoval Rocco.

„Tak jim říkám,“ vysvětlil Kyle. „Protože vypadají, jako by spali, ale přitom chodí.“

„Máš představu, jak se jim to stalo?“ naléhala Paige.

Kyleovi zbledla tvář o několik odstínů. „Vlastně asi jo.“

„Fakt? Jak?“ zeptal se Charlie a byl čím dál vzrušenější.

„Všichni zkoušejí to pití.“ Kluk se naklonil ještě blíže. Zašeptal, jako by měl strach, že je někdo poslouchá: „Říkají tomu elixír. Lidi to začali brát, protože se jim špatně spalo.“

„Měli noční můry?“ zeptal se Rocco.

„Jo,“ potvrdil Kyle. „Ale ne o nějakých nestvůrách. Aspoň já ne. Ve snu mě někdo sleduje. A pak mám ten pocit –“ otrásl se. „Že jsem zůstal úplně sám a nikdo mi nepomůže.“

„To zní hrozně,“ vydechla Paige.

„Taky že je. Celý naší rodině se zdál ten samý zlý sen, a tak táta přinesl domů ten elixír, je to pár dní. Máma mi to teď dává každý večer. Prý po tom noční můry zmizí. A když se každý den po celý měsíc vypije lahvička, bude vám super.“

„Ale ty to nepiješ,“ tipnul si Rocco.

„Ne. Radši budu mít zlý sny a cítit se pod psa. Když se nedívá, liju ten sajt z okna,“ pokračoval chlapec. „Ale brácha to vypil. A takhle dopadl.“ Ukázal přes hřiště na kluka, který se právě chystal napochodovat přímo do brankové tyče.

„Kde to tvůj táta vzal?“ zajímalo Charlieho.

„Koupil.“ Vypadalo to, že se Kyleovi nechce vysvětlovat nic víc.

„To nám došlo,“ zafuněla Paige. „Ale kde to koupil?“

Kluk se zase ohlédl přes rameno a lekl se. Charlie si všiml, že se k nim po hřišti sune Winston Lindsay. S tím obřím šrámem na čele na něj byl děsivý pohled.

„Víte, já fakt, fakt musím jít,“ zaprosil kluk, málem se kroutil strachem. „Trenér nechce, abych o tom mluvil. Nikdo to nechce. Není bezpečný říkat o elixíru něco špatného.“

Rocco popadl kluka za paži, než stačil zmizet. „Ale musíš nám říct, kde se ta věc kupuje!“

„V Orvillských Vodopádech je takový obchod s mra-ky ve výlohách,“ vyhrkl Kyle. „Ten si rozhodně nespole- tete. Ale musíte to vidět na vlastní oči, abyste uvěřili.“ A byl pryč.

Charlie přešel pohledem dav, který opouštěl tribuny. Jedna žena vrávorala k východu s rukama natažený- ma před sebou. Dostala se na kraj tribuny a sestoupi- la z ní – přímo do prázdna. Charlie sebou škulbl, když přistála na trávě na zadku, ale než jí někdo stačil po- moct, už byla zase na nohou a v pohybu. „Já myslím, že měl pravdu,“ řekl. „Ten elixír dělá lidem něco hroz- nýho s mozkiem.“

„Víš jistě, že je to tím?“ zeptala se Paige. „Nemáme zvážít všechny možnosti, než uděláme nějaký závěr? Co když se nakazili nějakou vzácnou nemocí? Co když je tam něco ve vodě?“ Vytáhla telefon.

„Co děláš?“ chtěl vědět Charlie.

„Řeším záhadu,“ odpověděla. „V Orvillských Vodopádech žije moje teta Josephine.“

„Myslíš tu tetu, co tě někdy navštěvuje?“ zeptal se Rocco. Charlie si pomyslel, že to řekl dost ohleduplně. Josephine často zůstávala u Bretterových, když byla kamarádčina máma moc nemocná, aby se o ni postarala.

„Jo, teta Josephine tam pracuje v novinách. Pokud někdo ví, co se děje, tak to bude ona.“

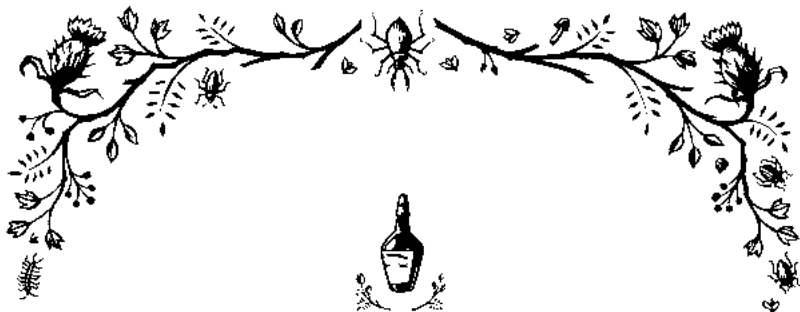
Paige si držela telefon u ucha a kabonila se, jak ubíhaly vteřiny a nikdo to nebral.

„Nic?“ zeptal se Charlie. „Možná je v práci.“

Paige se podívala na telefon, jako by ho podezřívala, že je chyba v něm. „Tam jí právě volám. Josephine o víkendech vždycky pracuje.“

„Klídek,“ konejšil ji Rocco. „Teta má prostě frmol.“

„Tím to nebude,“ zavrtěla hlavou Paige. „Volala jsem na hlavní linku novin. Má být dostupná každý den, ale nikdo to nebere.“

~ PÁTÁ KAPITOLA ~

SPÁNEK UŽ DNES

Při několika návštěvách Orvillských Vodopádů se Charliemu pokaždé zdálo, že je to tak roztomilé městečko, že snad ani nemůže být skutečné. Centrum bylo plné obchůdků s naprostými zbytečnostmi – například luxusními utěrkami a vyšívanými polštáři. A domy, které střed městečka obklopovaly, byly odporně rozkošné. Dokonce i místní lidé mu připadali až moc usměvaví. Celé město se mu odjakživa zdálo jaksi strašidelné.

Ale když s Paige dojeli na autobusovou zastávku v Orvillských Vodopádech, vypadalo to tam pustě.

Před stanicí na lavičkách nikdo nečekal, nikdo se nemotal kolem prodejního automatu. Budka, kde se prodávaly lístky, byla prázdná a po chodníku nešla ani noha.

„Takhle jsem to tu ještě neviděl,“ řekl řidič Charlie-mu. Byl to statný chlap s hlubokým hlasem, ale mluvil dost vyjukaně. „Vypadá to, že tu nikdo není. Vážně tu chcete vystoupit, děcka? Zpátky to pojede až za pár hodin.“

Charlie už si sám nebyl jistý. Stál ve dveřích autobusu a natahoval krk, aby zahlédl nějakou známku života. Jediné, co se tu hýbalo, byl zmuchlaný hnědý papírový pytlík, který poháněl po ulici vítr. Po straně měl nápis *Neprosněte zůhdarma celý život!*

„Vážně chceme vystoupit,“ odpověděla Paige řidiči. Protlačila se kolem Charlieho a seskočila na asfalt. „Nebojte se, pane. Mám tu rodinu. A v batohu pořád nosím dezinfekci na ruce.“

Výprava do Orvillských Vodopádů byla geniální nápad Paige. Její máma se necítila dobře na to, aby je sem odvezla, a táta s ní musel zůstat doma. A tak Paige s Charliem hned po Roccově zápasu skočili na autobus. V tu dobu jim to připadalo jako jediný možný

plán. Paige se celou cestu pokoušela přijít na nějaké jednoduché vysvětlení té zvláštní nemoci, která městečko zachvátila. Možná chřipka – nebo nějaký exotický parazit.

Charliemu neušlo, že všechna tahle „vysvětlení“ jsou naprosto léčitelná. Paige nechtěla uvěřit, že by Josephine mohla dopadnout nějak zle.

Charlie se díval řidiči do očí a Paige si mezitím vymáčkala do dlaně trochu dezinfekce. Muž povytáhl obočí a Paige neušel jeho pobavený výraz.

„Ale ne, já si nedezinfikuju ruce kvůli vám!“ spustila honem. „To kvůli autobusu. Je to, no, veřejná doprava a může tu být plno bacilů a... je důležité zůstat –“

„Já to beru, jasně,“ přerušil ji řidič milosrdně. Podíval se na Charlieho. „Zvládneš to, chlapče?“

Charlie spolkl knedlík, který mu narostl v krku. Pak přikývl a neochotně vystoupil z autobusu.

„Hodně štěstí,“ popřál jim ještě řidič, načež zavřel dveře a odjel.

Rozhostilo se naprosté a děsivé ticho.

„Co teď?“

„Teď najdeme moji tetu.“ Paige ukázala na ceduli na rohu. Stálo na ní FRANKLINOVA AVENUE. „Bydlí

v téhle ulici. Přesnou adresu nevím, ale tohle město není velký, a jak uvidím její dům, poznám ho.“

Vykročila po chodníku, jako by ji nic netrápilo. Charlie znovu polkl a pospíchal za ní. Orvillské Vodopády sice byly milé městečko, jaké se fotí na pohlednici, ale teď bylo léto v plném proudu a kolem nikdo.

„Tebe to ani *trošku* neděsí?“ zeptal se.

„Jak to myslíš?“ Paige zmateně vzhlédla k Charlie-mu.

Ukázal na průčelí obchodů a další budovy po obou stranách ulice. „Tak předně, všude se svítí, ale vevnitř nikdo.“ Sešel na silnici. „A kdy jsi naposled viděla pro-
jet auto?“

Paige pokrčila rameny. „Možná jsou všichni v nemocnici a čekají na injekce proti chřipce nebo co.“

Charlie si umínil dokázat svou pravdu a namířil si to ke klenotnictví uprostřed bloku. Ve slunečním světle, linoucím se výkladem dovnitř, se třpytilo zlato a diamanty. Charlie otevřel dveře. „Haló!“ křikl z plných plic. Ale odpovědělo mu jenom hrobové ticho. „Nebude vám vadit, když si u vás něco naberu?“ zavolal ještě hlasitěji. A zase nic. „Vidíš, jak to myslím?“ zeptal se Paige. „Totální děs.“

Paige se rozhlížela po obchodě a mračila se. Charlie poznal, že ji konečně přesvědčil. Pak ji zaujalo něco za výkladem. Hnala se ven a Charlie hned za ní.

„Koukej!“ ukázala po ulici. Uviděl, jak se o dva bloky dál šourají tři puberťačky. I z dálky poznal, že jedna z nich už dlouho neviděla hřeben. Za pár vteřin zmizely z dohledu. „Šly do Livingstonovy ulice,“ všimla si Paige. „Pojďme zjistit, co se tam děje.“ Rozběhli se tam.

Zahnuli za roh a zarazili se na místě. Právě našli obyvatele Orvillských Vodopádů.

V řadě podél chodníku stály stovky a stovky lidí. Fronta se táhla, kam Charlie s Paige dohlédli, přes křižovatky a kolem požárních hydrantů. A ty tři holky stály na jejím konci.

Charlie se obrátil k Paige. Bylo jí poznat na očích, že má stejné podezření jako on. Děje se tu něco velkého a dobré to rozhodně nebude.

Paige začala jednat. „Na co tu všichni čekají?“ zeptala se jedné z dívek.

Ta se k nim pomalu obrátila. Paige se na ni podívala, zalapala po dechu, couvla a vrazila do Charlieho. Chytil ji kolem ramen, aby ji ustálil, i když byl taky

otřesený. Holka před nimi možná kdysi byla hezká. Teď měla skvrnitou kůži a oteklou tvář. Pod krví podlitýma očima se táhly tmavé kruhy, z pusy jí visel jazyk, jako by se nevešel dovnitř. Zamrkala, zakymácela se a hned se zase tupě zahleděla do zad člověka ve frontě před sebou.

„Bože můj...“ vyhrkla Paige. „Oni jsou všichni mátohy!“

„Tak teď už tě to děsí?“ zašeptal Charlie.

„Absolutně,“ odpověděla. „Měli jsme poslechnout toho řidiče.“

Charlie protočil panenky, ale neobtěžoval se připomenout, že *on* ho poslouchal. „No teď se asi do Cypřišového Potoka vrátit nemůžeme,“ povzdechl si. „Když jsme viděli *tohle*, musíme zjistit, co se děje.“

Nikdo se na Charlieho a Paige ani nepodíval, když procházeli kolem fronty k jejímu zdroji. Všichni stáli naprosto nehnutě, upírali pohled do zad toho před sebou, ani nedutali. Nikdo nemluvil, nezakašlal, nekýchl. Obyvatelé Orvillských Vodopádů byli nehybní a mlčenliví jako sochy. Kdyby Charlie nevěděl, jak to je, mohl by si klidně myslet, že zkameněli při pohledu

na gorgonu. Celá ta scéna vypadala jako vystřižená z podsvěta.

Charlie se otrásl a šel dál. Minuli s Paige pět bloků, než se dostali na začátek fronty. Úplně první člověk v ní stál přede dveřmi skromného obchůdku vyvedeného v příjemné bledě modré barvě. Ve výkladech se vznášely nadýchané bílé obláčky. Nade dveřmi visela cedule a na ní stála tři slova napsaná ozdobným písmem.

Spánek už dnes

„To si ze mě děláš legraci. Na *tohle* všichni čekají?“ rozčílila se Paige. „Jasně, ten fotbalista říkal, ať najdeme krám s mráčky ve výloze, ale čekala jsem nějakou hrůzu. *Tohle* vypadá jako obchod s polštáři.“

Než stačil Charlie odpovědět, rozcinkal se zvonek a dveře se otevřely. Vyšel z nich muž s hnědým papírovým pytlíkem v ruce. Do obchodu vstoupil další zákazník a všichni ve frontě naráz popošli o krok dopředu.

„Neřekl bych, že má v pytlíku polštář,“ řekl Charlie. „Musí to být ten elixír.“

„Koukneme se.“ Paige se vmáčkla mezi prvního člověka v řadě a dveře a dotýčný si toho ani nevšiml. Po-

kynula Charliemu a ten se vtiskl vedle ní. Držel už ruku na klice a chystal se ji zmáčknot, když si všiml malého, rukou psaného papírku připevněného na dveřích. *Čekejte prosím zde*, psalo se tam. *Obsluhujeme vždy jednoho zákazníka.*

„Páni, podívej se na to,“ podivila se Paige a přejela prstem po elegantním písmu. „Kdo ještě dneska umí takhle hezky psát?“

Charlie otevřel pusu, aby odpověděl, ale zvonek nade dveřmi se zase rozezněl a vyšla žena s hnědým pytlíkem v ruce. Ale tentokrát, když se dveře otevřely, nakoukl Charlie dovnitř. Stěny lemovaly police, ale na nich byly jen samé modré lahvičky. Došlo mu, že pokud je to elixír, nic jiného se tu zřejmě neprodává.

Za pultem stál malý chlapík s dlouhým špičatým nosem a dost bídným příčeskem. Na nepatrný okamžik si s Charliem hleděli do očí. Ty mužovy byly černé jako trnky a neobyčejně chladné. Skrývalo se v nich něco, z čeho Charliemu naskočila husí kůže. Pak se dveře zavřely, a než se stačil znovu natáhnout po klice, uslyšel otáčení klíče v zámku. A stejně bleskurychle obrátila zkroucená ruka cedulku **OTEVŘENO** ve výloze na **ZAVŘENO**.

„Viděla jsi to?“ žasl Charlie.

„Zavřel nám před nosem?“ zeptala se udiveně Paige.

„Asi se mu nezamlouvalo, jak vypadáme.“ Charlie-mu přejel mráz po zádech. Ten muž v obchodě byl zlověstný a on to cítil. „A po tom, co jsem viděl, se mi taky nezamlouval.“

Vystoupili z fronty, ale nikdo z obyvatel městečka se ani nehnul. „On zavřel,“ oznámila Paige člověku v čele fronty. „Musíte přijít později.“

Muž jen cosi zachrčel, vyčerpaně zamrkal a upřel zrak zase na dveře.

„Celé tohle město je fakt v háji,“ prohlásila Paige nervózně. „Já myslím, že musíme najít mou tetu.“

„Jo,“ přisvědčil Charlie. „Držte nám místo, ano?“ požádal z legrace muže vpředu. Ale ani jemu samotnému to nepřipadalo vtipné.

Charlieho naděje klesly ještě níž, když se dostali k domu tety Josephine. Přední trávník nutně potřeboval posekat. Tráva sahala Charliemu až nad pas a zakrývala stezku ke dveřím. Stébla se kývala, jak se mezi nimi proháněli drobní tvorečkové. Vykoukla z nich krysa, prohlédla si příchozí, ale ani ji nenapadlo se

schovat. Naopak na ně zírala, jako by je varovala, aby na její území nevstupovali. Charlie by taky radši zůstal na chodníku, ale pustil se za Paige, která se začala brodit trávou. Něco ostnatého ho chňapalo za džínsy, a než se dostali na verandu, měl tričko plné kuliček bodláků.

„Zdá se, že tvoje teta poslední týdný moc nezahradničila.“ Zmáhal ho strach. Ani se mu nechtělo zjišťovat, jak to vypadá v domě.

„Teta by nikdy nenechala trávník takhle přerůst.“ Z Paige mluvilo stejné zděšení, jaké cítil on sám.

Zazvonili a čekali tak dlouho, že jim to připadalo jako věčnost. Pak Paige zabušila na dveře. „Teto Josephine!“ zavolala. „To jsem já! Jsi tam?“

Natáhla se a zkusila kliku. K Charlieho překvapení se dveře otevřely. Paige se na něj podívala a on v tu chvíli uviděl v jejích očích nefalšovanou hrůzu.

ŠESTÁ KAPITOLA

BEZESNÉ ZAPOMNĚNÍ

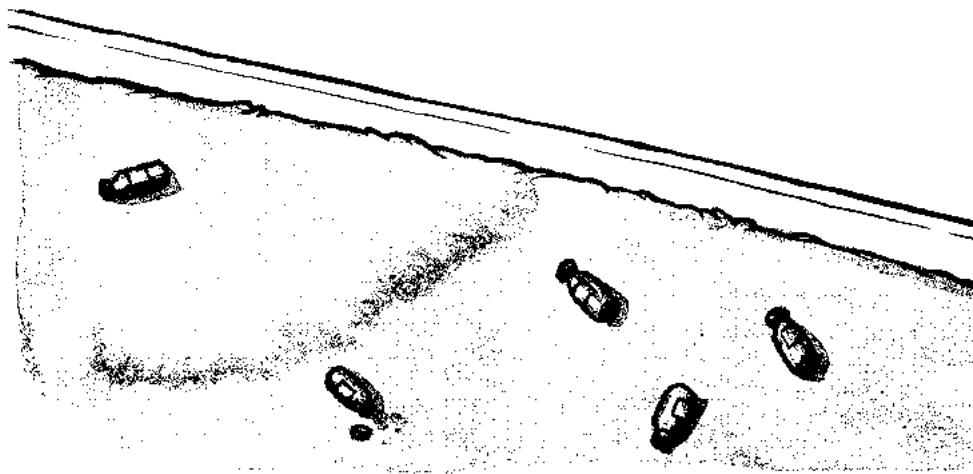
V domě byla tma jako v noci a horko jako v peci. „Pane na nebi,“ žasl Charlie a přetáhl si tričko přes nos. Málem ho porazil pach smetí, který vyvanul ze dveří.

„Teto Josephine?“ zavolala Paige. Dům byl děsivě tichý. Paige opatrně popošla dovnitř a Charlie uslyšel tiché žuchnutí a cinknutí skla, jak na něco šlápla. Nahmatal vypínač u dveří, plácl po něm a osvětlil dlouhou chodbu posetou malými safírově modrými lahvičkami. Paige si klekla a jednu sebrala. Zářivá stříbrná nálepka uváděla:

Spánkový elixír
Už žádné noční můry

„Můžu se podívat?“ požádal. Paige mu lahvičku podala, vytáhl korkovou zátku a nakoukl dovnitř. Nádobka byla prázdná, ale elixír byl ještě cítit. Připomínalo to plíseň a špínu. „Ještě jsem neměl tak zlý sen, aby mě to donutilo vypít takovou smradlavost.“

„Vážně?“ zapochoybovala Paige s povytaženým obočím. Charlie věděl, že má pravdu. Před šesti měsíci by klidně spolykal tučnou lahvičku Spánkového elixíru, kdyby si myslel, že to zažene noční můry.

Pak odněkud z útrob domu uslyšeli chrápání. Paige se rozběhla chodbou za tím zvukem, prázdné lahvičky odkopávala z cesty. V obýváku objevili stvoření v umouněné bílé noční košili natažené na gauči. Bledou kůži na nohou, rukou a tvářích pokrývaly modřiny a světlé vlasy to mělo tak špinavé, až se mu lepily ke

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.